

Milí bratři, milé sestry, Hospodin zde ústy proroka mluví k Sijónu. Sijón má v Bibli velmi důležitý význam, je to duchovní centrum Božího lidu. Původně to byla chrámová hora v Jeruzalémě, tedy místo, kde se Hospodin setkával se svým lidem. Když Hospodin mluví k Sijónu, můžeme to chápat jako poselství pro Boží lid, pro ten starozákonní, ale i pro ten novozákonní, tedy i pro nás. Sijón je trvalým označením pro Boží lid.

Židovský národ měl v těžkých dobách dojem, že jej Hospodin opustil, že se od něj odvrátil, zapomněl na něj, nezajímá se o něj. Sloveso „zapomenout“ je v těchto verších uvedeno hned čtyřikrát. Zapomenout znamená opustit, nezajímat se. Znamená to ztrátu vztahu. Takovýto dojem opuštěnosti Bohem můžeme někdy zažívat i my. Dojem, že na nás Bůh zapomněl, že se o nás nezajímá a nestará. Např. když vnímáme bídny stav církve, může nás napadat otázka, jestli jsme stále ještě Božím lidem. Neopustil nás Bůh, neopustil naši církev? Nenechal nás napospas lidským hrám, církevní politice, našim vlastním plánům, nahodilosti dění a proudům doby? I když nejsme ve vyhnanství a nikdo nás pro víru nepronásleduje, může nás napadat, zda na nás Bohu stále ještě záleží. Nebo nás nechal být našim vlastním plánům, snahám a omezeným lidským možnostem? Pokud nás napadají takovéto otázky, je dobré přemýšlet o slovech proroka Izajáše, která jsme četli na úvod. Začínají otázkou, jestli může žena zapomenout na své dítě. Je totiž až neuvěřitelné, jak maminky dokážou být vůči svým dětem trpělivé a odpouštějící. Jak se jim dokážou věnovat a obětovat se pro ně. Mateřský pud je velmi silný. Žena, pokud není nějak výrazně narušená, tak nemůže zapomenout na své dítě. Ale i kdyby tento mateřský instinkt selhal, tak prorok Izajáš nás ujišťuje, že Hospodin na nás nikdy nezapomene.

A také předkládá názorný obraz, aby nám to znázornil. Říká, že Hospodin si nás vyryl do svých dlaní. Tímto vyrytím se pravděpodobně myslí nějaký druh tetování. Tetování se používalo už tisíce let před naším letopočtem. Bylo to něco trvalého, bylo to viditelné znamení, které z těla nešlo odstranit. Používalo se pro označení otroka nebo trestance nebo vyjadřovalo oddanost nebo příslušnost. Například ctitelé nějakého božstva měli specifické tetování, které vyjadřovalo, že patří právě tomuto božstvu.

Některé překlady tento Izajášův verš překládají volněji jako „*hle, napsal jsem si tě do dlaní*“. Ale to není přesné, protože sloveso, které je zde použité, označuje právě vyrytí nebo vytesání. Nápis, který vzniká nanášením nějaké barvy na povrch materiálu, není trvalý, dá se smazat, ale tetování, které proniká pod povrch do hloubky, zůstává a je nesmazatelné. Je to trvalé a nesmazatelné poznamenání. A o to tady jde.

Do dnes se můžeme setkávat s tím, že si někdo nechá vytetovat na nějaké viditelné místo na těle jméno toho, koho miluje. Představa, že Hospodin je potetovaný, nám může připadat zvláštní. Pochopitelně, je to obraz, ale když si uvědomíme, že to, co má Hospodin na sobě vytetováno, je naše jméno, tak to můžeme vnímat úplně jinak. Je to obraz jeho trvalé lásky k nám.

Důležité je také to, že toto trvalé poznamenání je právě na jeho dlaních. Naše jméno je na jeho dlaních. Dlaň měla v náboženském myšlení velmi speciální význam, od spojitosti s žehnáním až po věštění z ruky. Dlaň je také symbolem pro jednání. Dlaň představuje aktivitu. Proto podle jednoho rabínského komentáře tento prorocký výrok znamená, že ať Hospodin dělá cokoli, tak vždycky jedná s ohledem na svůj lid, vždycky jedná v jeho prospěch, vždycky má na mysli jeho spásu. Znamená to také, že Hospodin nás má stále před očima, tak jako máme před očima naše ruce a tedy si nás stále připomíná, stále na nás pamatuje.

Hospodin má stále před očima také místo, kde se setkával se svým lidem, tedy Sijón. Když vzpomínáme na milého člověka, tak se nám ta vzpomínka často vybaví s místem, kde jsme se setkávali. A tady je to podobně. Židé, kterým prorok Izajáš píše tato slova, byli v babylonském vyhnanství, byli daleko od chrámové hory Sijónu, daleko od místa, kde se setkávali s Hospodinem. Ale prorok je takto ujišťuje, že i přesto jsou stále před Hospodinovými očima, stejně jako má Hospodin stále v mysli i to místo, kde se setkávali. Tak, jako my stále můžeme vidět svoje dlaně, tak Hospodin stále hledí na svůj lid. Hospodin na ně nikdy nezapomněl. A to platí o Božím lidu jako celku, ale platí to i o každém jednotlivci. Každý z nás je zahrnutý do toho, co má Hospodin stále na svých dlaních, tedy stále před očima, stále na paměti.

To je něco, co máme vědět a čím si máme být jisti. Izajášova výpověď začíná slůvkem: „Hle“. Jako by Hospodin svému lidu ukazoval svoje dlaně a říkal: „Tak se podívej, vyryl jsem si tě do dlaní, abys věděl, že jsem na tebe nezapomněl, že tě mám stále před očima.“ V Lukášovu a Janovu evangeliu čteme, že Ježíš po zmrtvýchvstání ukázal učedníkům své ruce a nohy a učedníci podle toho poznali svého Pána. Ježíš měl na ruku a na nohu jizvy po hřebech, kterými byl přibit na kříž. Jakoby to vyrytí do dlaní, o kterém píše prorok Izajáš, tady dostávalo velmi konkrétní význam. Stopy po ukřižování má Ježíš na svém těle i po té, co byl vzkříšen, má je tam stále. Jeho oběť, vydání jeho života za nás, stále platí. Nic nemůže zrušit, vymazat, zneplatnit tento vrcholný projev jeho lásky.

„Hle vyryl jsem si tě do dlaní.“ Nikdy na tebe nezapomenu, mám tě stále před očima. To je Boží poselství i pro nás dnes. Pro nás, kteří jsme jeho lidem. On na nás nezapomíná a kéž bychom ani my nezapomínali na něho a z jeho věrné lásky čerpali posilu pro těžké chvíle našich životů. Amen.